

Jan Saudek, Anne Geddes
Vystižení lidské krásy

Prohlašuji, že jsem práci na téma Vystižení lidské krásy vypracovala sama s využitím vlastních zdrojů a bez cizí pomoci.

I. Úvod

Ve své práci budu pojednávat o dvou velice zvláštních umělcích, o Janu Saudkovi a Anne Geddes. Tito dva umělci jsou oba velice známí a to jak v zemích ve kterých žijí, tak po celém světě a mají opravdu mnoho společného. Kromě faktu, že jejich životní láskou je láska k fotoaparátu a člověku, oba vidí největší krásu v kráse lidského těla a pro oba je velice důležitá láska a krása.

Jan Saudek je asi nejznámějším českým fotografem, je známý po celém světě a je velmi kontroverzní, originální, svobodomyšlný a upřímný, jak k sobě, tak ke všem ostatním. Spoustě lidí se jeho tvorba zdá poněkud moc kýčovitá, někomu až odporná a odmítají ho prohlásit za umělce. Je to opravdu velká osobnost, která se snaží po sobě něco zanechat, snaží se nechat světu po sobě nějaký odkaz, odkaz na to jak je ženská nahota krásná, upřímná a přirozená. Právě kvůli tomu, že fotí hlavně nahé, obézní ženy ho konzervativní lidé někdy odsuzují. Za jeho upřímnost a nestud mluvit o lidské nahotě, kráse a o svém soukromí ho spousta lidí odepisuje a na jeho výstavu by se ani za nic nešli podívat, přesto prodal ve světě i u nás stovky svých děl. Když člověk stojí před jeho fotografií či obrazem, musí zůstat stát a stále se na to dílo dívat, potřebuje ho pořádně prozkoumat. Nikoho to nenechá chladným, prostě Saudka a jeho obrazy a fotografie si člověk buď zamiluje nebo je nenávidí, nic mezi tím.

Anne Geddes je australskou fotografkou, která je známá po celém světě svým uměním fotit miminka v neobvyklých pózách, například v rozkvetlých květinách, v náručí dospělých mužů, v lese na pařezu, s jejich matkami. Její fotografie mají dvě hlavní části, které se sobě rovnají, dítě a pozadí, které je vždy velmi výrazné. Oba tito lidé se svojí prací podle mého názoru snaží vystihnout lidskou krásu, ovšem každý trochu jiným způsobem.

II. Stat'

Kapitola 1.

Život Jana Saudka

Jan Saudek je jedním z nejkontroverznějších a nejsvobodomyšlnějších českých fotografů a rozhodně fotografem nejznámějším. Nestydí se říct svůj upřímný názor a odpoví každému na cokoli. Bývá velmi často odsuzován kritiky, ale přece jen se proslavil po celém světě. Jako první z Čechů dostal francouzský „Řád rytíře umění a písemnictví“. Při poslední aukci jeho fotografií spojené s výstavou v Obecním domě se prodalo všech šedesát šest exponátů a akce vynesla Nadaci pro transplantaci kostní dřeně více než sedm milionů korun českých.

Jan Saudek se narodil 13. května 1935 v Praze, zde vyrůstal a do patnácti let navštěvoval školu, jeho otec přežil koncentrační tábor v Terezíně, ale jeho šest bratrů tam zemřelo, má o chvíli staršího bratra Káju se kterým často spolupracuje. Už od útlého mládí ho bavilo kreslení, malování a focení. V roce 1958 se oženil a z manželství má 2 děti, Samuela a Davida. V roce 1963 byla uspořádána jeho první samostatná výstava v Praze, tehdy se definitivně rozhodl, že se stane fotografem, na tuto výstavu ho inspiroval katalog z výstavy umělce Edwarda Steichena „Lidská rodina“. Jan Saudek ze začátku fotografoval pouze lidi ke kterým měl nějaký vztah, ať už pozitivní nebo negativní, prostě fotil jen toho

koho zná, tato záliba mu zůstala dodnes. V roce 1963 se konala další jeho výstava v Čechách v divadle na Zábradlí. V roce 1966 vznikla jeho nejslavnější fotografie „Život“. To je opravdu nádherná fotografie, zachycující dospělého snědého muže držícího v náručí nevinné dítě. V roce 1969 jel do Spojených států, kde ho přítel přesvědčil, ať fotí dál a vystavuje své dílo na univerzitě v Indianě, ve Spojených státech.

Jan Saudek v sedmdesátých letech spolupracoval se spousty umělců po celém světě, včetně Paula Pia v Antverpách a Bruselu, Davida Travise v Art Institutu v Chicagu, Pierra Borhana v Paříži, Anity Neugebauerové v Basileji a se spoustou dalších. Na konci sedmdesátých let uspořádal hodně výstav v Chicagu, Sydney, Melbourne, Paříži, Švýcarsku a ve spoustě dalších měst. a napsal svoji první knihu „ Svět Jana Saudka“ a začal se zajímat o černobílé fotografie, které začal sám kolorovat. V roce 1989 nafotil módní fotografie pro japonskou firmu Matsuda. V devadesátých letech vystavoval svá díla v desítkách galerií po celém světě, například v San Francisku, Tokiu, New Yorku, Vidni, Ženevě atd. V roce 1990 byl Jan Saudek oceněn francouzským titulem „Chevalier des Arts et Lettres“, což znamená „Rytíř umění a písemnictví“ a francouzský režisér Jerome de Missolz natočil o Janu Staudkovi krátkým film s titulem „Jan Saudek- český fotograf“. Od roku 1995 začal také malovat a měl výstavu v Los Angeles.

Jedinou českou galerií úzce spjatou s osobou a tvorbou světově proslulého autora Jana Saudka byla a dosud je Galerie AmbrosianA. Dnešní majitel galerie spolu se svým bratrem uspořádal tomuto českému fotografovi jednu z mála výstav konaných v komunistickém Československu v roce 1989. Po revoluci v roce 1989 byla první výstavou Jana Saudka v Československu právě malá retrospektiva v Galerii AmbrosianA v roce 1990.

Galerie nabízí k prodeji Saudkovy práce v originálech i na pohlednicích a plakátech. Saudkovo dílo je pro veřejnost stále zajímavé a projevuje se ve stálém zájmu jak o originály, tak i o jeho vydávané knihy, kterých je spousta, například. „Svobodný, ženatý, rozvedený, vdovec“, což je jeho vlastní autobiografie, kde si Saudek uchovává odstup od skutečnosti a „nazírá svůj problém z velké výšky a zároveň je plnýma nohama v něm“. Jeho problémem není jen všudypřítomná erotika, jak by se mohlo na první pohled zdát, ale i stav duše ve vztahu k poválečným českým dějinám, které posuzuje stejně jako sebe sama se směsicí smutku a ironie. Další knihou je „Il teatro de la vita“, „Život, láska, smrt a jiné takové podružnosti“, „Dopisy“, „Láska na tři“, kniha, ve které vzpomíná, líčí zážitky ze života, ale také jak moc ho poznamenala válka atd. Zahrál si také ve filmu „Bratři Saudkové“, kde hrál sám sebe, film byl natočen v roce 2001 a zahrál si tam se svým bratrem Kájou.

Jeho výstava konaná v Praze v roce 1998 byla jednou z nejlepších a nejnavštěvovanějších výstav toho roku, přišlo na ni téměř 75000 diváků. Výtěžek aukce a následné tržby dosáhl částky 8 milionů korun českých. Tyto finanční prostředky věnoval Jan Saudek na konto Nadace pro transplantování kostní dřeně. V létě 1998 se konala Saudkova výstava v galerii v Santa Monice v Kalifornii, kde výstavu navštívila i známá hvězda Whoopi Goldberg, která zakoupila několik Saudkových děl. Jan Saudek se také podílel na unikátním pražském projektu Cowparade Prague 2004, kde mohli návštěvníci i obyvatelé Prahy shlédnout na nejvíce frekventovaných místech Prahy stovky soch krav v životní velikosti. Jan Saudek měl tu čest stvořit krávy dvě, nazval je „Malér“ a „Den a Noc“. Tyto 2 jeho díla byla k vidění na ulici Na příkopě a na Jungmannově náměstí. Tato unikátní výstava je známá celosvětově a konala se již ve spoustě velkých měst po celém světě, například v Ženevě, Sao Paulu, Florencii, Varšavě, Monaku, Bratislavě, Barceloně a ve spoustě dalších. U nás vystavovalo svou krávu spousta známých nebo začínajících umělců, například Marek Vašut, Sára Saudková (současná Staudkova přítelkyně a zástupkyně), Dara Rolins (Luxus v Praze), Osmany Laffita, Karel Gott, Ana Geislerová (

Karla), bývalý český prezident Václav Havel, který pojmenoval svoji krávu „ Svoboda pro krávy“ a desítky jiných. Představitosti se nekladli žádné meze. Na rozdíl od jiných umělců ji Jan Saudek pomaloval olejovými barvami.

Jan Saudek hodně dlouho v České republice své dílo ukazovat nesměl a ani nechtěl, takže až od 90. let se u nás stal známým. Tohoto člověka odsuzuje spousta lidí za jeho upřímné názory, kritizují ho i jako člověka, i za jeho díla. Spousta lidí v naší republice zná Jana Saudka pouze jako divného a až příliš upřímného člověka a na jeho fotografie by se do galerie už kvůli tomu co píše bulvární deníky nešli podívat. Bulvární deníky toho už o Janu Saudkovi opravdu napsaly bezpočet, kdo ví co všechno je pravda. Píše o něm právě proto, že je tak moc kontroverzní a to veřejnost zajímá. Saudek nesnáší světlo, má ve svém bytě nedaleko Prahy šero a ponuro. Žije sám, stěny bytu má potapetovány, má to vyvolat dojem popraskané zdi.

Kapitola 2.

Život Anne Geddes

Anne Geddes je světově nejproslulejší, nejúspěšnější, nejvyhledávanější a nejznámější fotografka. Její umění fotit miminka zbožňují miliony lidí po celém světě. Díky tomu, jak jí davy zbožňují není v dnešní době pouze fotografkou, ale také úspěšnou obchodnicí a módní návrhářkou. Navrhuje hlavně oblečení pro batolata. Proslavila se hlavně tím, že nafotila tisíce velmi roztomilých a povedených fotografií miminek, a to jak novorozeňat, batolat, tak kojenců. Píše bestsellery, prokládá je skvělými fotografiemi, fotí miminka do kalendářů, přání k narozeninám, na dopisní papíry atd.

Narodila se v Queenslandu v Austrálii, kde také spoustu let žila, už od dětství tíhla k umění, když dospěla, vzala do rukou fotoaparát a zjistila, že to by mohlo být to, co jí uživí. Do podvědomí lidí se dostala v roce 1998 díky článku v novinách The New York Times. Její knihy jsou překládány do desítek jazyků po celém světě. Její oficiální internetové stránky www.annedgeddes.com navštěvují denně tisíce diváků, kteří se chtějí potěšit pohledem na fotografii nějakého krásného miminka, nebo chtějí potěšit své blízké, nebo prostě jen chtějí zjistit, kdo je ta žena, která umí tak krásně fotit. Za tyto svoje oficiální internetové stránky získala cenu Její knihy, jako jsou „Down in the garden“, „Miracle“, „Pure“, „My first five years“ nebo „Until now“ jsou opravdu žádané po celém světě. Staly se bestsellery, nejprodávanějšími knihami ve spoustě zemí. V roce 2004 začala spolupracovat se světoznámou zpěvačkou Celine Dion na projektu, který je výjimečnou sbírkou hudby a obrazů. Tento projekt nazvaly „Miracle“, tedy „Zázrak“ a je věnován všem dětem světa. Tato sbírka bude vypovídat o vztahu matky k dítěti a naopak. Anne Geddes myslím obdivuje spousta lidí na světě kvůli tomu jak záslužnou práci dělá, umí svým uměním fotit potěšit opravdu každého člověka na světě. Mimo jiné získala spoustu ocenění a spousty peněz z jejích výstav nebo peníze z prodaných knih jdou právě na pomoc dětem.

Kapitola 3.

Srovnání Jana Saudka a Anne Geddes

Tyto dva umělce spojuje jejich láska k fotoaparátu a k lidské kráse. Také je spojuje touha světu po sobě něco zanechat. Už teď jsou oba světově proslulí. Jejich tvorba je ovšem tak trochu kýčovitá. Anne Geddes fotí malé děti, vždyť co může být krásnějšího než usmívající se miminko. Získala velikou prestiž po celém světě. Spousta maminek má sen nechat se od ní se svou ratolestí vyfotit. Miliony lidí mají její fotografie, kterých jsou

tisíce. Jan Saudek, velice kontroverzní osobnost, pojal své umění přesně tak jak to cítí, dělá to, co má rád, sám říká, že ho ženská nahota prostě přitahuje. Podle mého názoru právě to, že dělá svou práci přesně jak ji cítí, dělá svou práci upřímně, ho dělá tak skvělým a upřímným umělcem. Je spousta umělců, kteří malují nebo fotí prostě jen proto, že chtějí být umělci, někteří nemají ani svůj názor.

Jan Saudek si musel projít hodně zkouškami než si ho lidé začali cenit. V tomto si je Jan Saudek s Anne Geddes podobný, jejich umění není rozhodně obvyklé a každý člověk, který by chtěl začít fotit malé děti v neobvyklých situacích nebo zvláštní akty už bude vždy s těmito osobnostmi srovnáván. Prožili si toho oba hodně, než si jejich díla někdo všiml, bohužel je na světě ještě spousta lidí, kteří si myslí, že jejich umění je moc kýčovitě a za umění to možná ani nepovažují, kýčovitě trochu určitě je, ale kdo někdy svému blízkému nekoupil k narozeninám pohlednici od Anne Geddes s nádherným usmívajícím se novorozěnětem? Fotky Anne Geddes udělají radost každému.

Tito dva umělci jsou si podobní také tím, že lidi prostě přitahuje, nejen jejich umění, ale také jejich soukromí. Rozdíl mezi těmito lidmi je, že zatímco Jan Saudek fotí hlavně členy své rodiny, blízké, přátele, prostě lidi, které zná, ke kterým má určitý vztah, Anne Geddes fotí děti cizí. Jan Saudek říká, že vyfotí každého, kdo ho o to požádá. Sám říká, že kdysi chtěl fotit svou vlast, ale že ho to nevzalo za srdce. Právě proto, že si tito dva umělci museli projít takovým trním života jsou tak moc.

Další rozdíl mezi těmito dvěma fotografy je, že Jan Saudek nemá přesně vymezeno kdy, kde a co bude fotit, na jeho tvorbě je vidět, že pracuje neustále, pokud má fotoaparát při sobě vyfotí to, co mu prostě přijde, že by bylo dobré vyfotit. Nefotí pouze akty, je spousta jeho fotografií na kterých je příroda, nějaké zátiší, dokonce fotí i billboardy, prostě to, co mu v tu danou chvíli přijde jako dobrý nápad. Na rozdíl od toho Anne Geddes je ve svém studiu, má už předem vymyšleno co, koho a v jaké póze bude fotit, to je velice zásadní rozdíl, protože Jan Saudek se na focení nijak nepřipravuje. Sám se považuje za patriota této země. Hlavní rozdíl mezi tvorbou Jana Saudeka a Anne Geddes je v prostředí a barvě fotografií. Saudekovy fotografie jsou vždy nafoceny v tmavém prostředí popřípadě jsou černobílé. Fotky Anne Geddes jsou vždy plně světlé a sytých, pastelových barev, jako je růžová, zelená, modrá, velice zřídka fotí Geddes černobíle. Přestože Saudekovy fotky jsou tmavé, je na nich obvykle něco veselého, pozitivního nebo zábavného. Když nějaký člověk řekne, že Saudek fotí akty člověku, který jeho fotografie nikdy neviděl, tento člověk si zcela určitě představí, že na fotce bude málo oděná křehká štíhlá dívka a to je právě ta zvláštnost Saudekova umění, protože z devadesáti procent na jeho fotografiích člověk spatří ženu s velkou nadváhou a její tloušťka je právě to co se Jan Saudek na spoustě fotografií snaží vyzdvihnout, je to to, co si na jeho fotkách všimnete nejprve.

Svoji nejznámější fotografii „Život“ také namaloval, fotografie s názvem je černobílá, malba s názvem „Life“ je barevná, zdálo by se, že barevná malba bude veselejší, ovšem když se člověk hlouběji zadívá na malbu vidí, že dítě v náručí muže se mračí, je velice smutné, možná pláče. Mně osobně se více líbí jeho fotografie „Život“. Ovšem Jan Saudek má mnoho fotografií nebo maleb, které nejsou pouze akty. Například mně oslovilo dílo s názvem „Nuda, nuda, šed', šed'“. Je to malba, která představuje změď všeho možného, na co asi tento umělec v tu chvíli myslel. Nejkrásnější na tomto díle je, že je to malba čtvercová a přechází z tmavých stran a obrysů k velmi světlému středu, na kterém jsou nakresleny staré hodiny. Zajímavé na tomto obraze jsou lidské ruce, které vždy něco drží, například nůž, další ruka ukazuje jedním prstem právě na hodiny, další zvláštností je mobilní telefon, který se mi do tohoto obrazu ale moc nehodí. Je to obraz, který podle mě Jan Saudek nakreslil jen tak, podle toho na co právě myslel. Nevím proč své malbě dal název „Nuda, nuda, šed', šed'“ když ta malba nudná není. Možná proto je Jan Saudek odsuzován tisíci lidmi, právě protože je tak odlišný a mnoho lidí ho absolutně nechápe.

Na některých fotografiích Jana Saudka opravdu zůstává rozum stát. Například fotografie s názvem „Konec orgie“ je fotografií řekla bych až odpornou, protože je na ní žena držící hlavu druhé ženy na toaletní misou, která asi zvrací. Další zvláštností a také rozdílem mezi Saudkem a Geddes je, že nad dílem Anne Geddes se nikdo nepohorší, její fotografie jsou velice líbivé. Možná její dílo někteří lidé zavrhnou, že to není umění, ale rozhodně nebudou pohoršeni a nějakou tu roztomilou a krásnou fotografii spícího miminka někomu koho mají rádi přece jen koupí. Nad dílem Jana Saudka se pohoršuje spousta lidí. Když vidím jeho fotografie nahých, nadváhou trpících žen, líbivé mi to rozhodně nepřijde. Originální je Jan Saudek tím, že na mnoha fotografiích i obrazech je on sám a často také úplně nahý. Jan Saudek prostě revoltuje a je proti všemu konzervativnímu. Fotografie nad kterou opravdu zůstává můj rozum stát a asi nejen můj se jmenuje „Česká dívka zpívá“, je z roku 1990. Na fotce je neoděná mladá dívka, které bych hádala tak 14 let. Nevím. Kdo si takovou fotografii koupí a vystaví si ji doma na zdi? Tato fotografie a spousta ostatních mi přijdou přinejmenším strašné a nevím jak je někdo může nazvat uměním. Dalším důležitým faktem ve srovnání těchto dvou umělců je, že oba jsou podle mého názoru velice originální. Anne Geddes je první osobou na světě, která se proslavila právě focením děťátek v kýčovitém, pastelovém prostředí. A Jan Saudek je vůbec asi nejoriginálnějším umělcem vůbec, jak v České republice tak na celém světě. To podle mého názoru právě proto, že o své práci a i o sobě dokáže tak strašně upřímně mluvit. To co pro celý svět bylo po staletí tabu, tedy lidská nahota, Jan Saudek probírá ze všech stran a veřejně se o tom nikdy nestyděl mluvit. Když ho někdy slyším, myslím si, že o tomto tématu mluví dokonce rád. Prostě Jan Saudek chce a vždycky chtěl šokovat veřejnost za každou cenu. Když jsem před časem sledovala Jana Saudka v televizní estrádě Zlatička, opravdu mne velice zaujal. Je to opravdu velice zvláštní člověk. Jeho způsob vyjadřování, jeho postoje, jeho gesta, to vše mne uchvátilo a sama nevím jestli v pozitivním nebo negativním smyslu. Vyjádřit Jana Saudka bych mohla jedním slovem. To slovo zní „zvláštní“. Na to kolik je Janu Saudkovi let ale vypadá opravdu skvěle. Další perličkou je, že Jan Saudek zásadně na veřejnosti chodí s tmavými slunečními brýlemi, v černých kalhotách a v červené košili. Jak sám říká, v tomto jediném oblečení se cítí „prostě svůj“. Přes všechny Staudkovy výstrelky je to rozhodně dobrý a velice zajímavý velikán české kultury a umění a určitě si zaslouží název umělec.

Kapitola 4.

Historie aktu

Historie aktu je stará jako historie lidstva. Počátky aktu je možné nalézt na jeskynních malbách prehistorických lidí, v Mezopotámii nebo v době vlády Egyptské královny Kleopatry. V antice se aktu dařilo a celá řada soch, reliéfů nebo plastik dochovaná do současnosti je toho důkazem. V průběhu staletí se měnila jak estetická, tak i morální hlediska na zobrazení nahého lidského těla. Takřka všechny epochy a výtvarné směry snad s výjimkou gotiky akt nevynechaly. I nejmladší výtvarná disciplína fotografie nemohla zůstat stranou. První pokusy o fotografický akt jsou datovány koncem 19. století a dnes již působí poněkud komicky. Fotografie byla ještě v plenkách, ale akt byl natolik lákavý námět, že velmi brzy spatřil světlo světa ve špičkové podobě. Začátkem dvacátého století se již objevili autoři, kteří si s tématem poradili velmi dobře a jejichž fotografie se prodávají na mezinárodních aukcích za neuvěřitelné částky i dnes. Příkladem může být Robert Demachy nebo český František Drtikol. Myslím, že v historii fotografického aktu lze vystopovat dvě období. V počátcích minulého století se fotografie aktu koncipovala jako vysoce výtvarný obor, kde problémem číslo jedna byla míra stylizace. Fotografie obecně byla označována za příliš naturalistickou a o aktu to platilo dvojnásobně. S postupným uvolněním a táním společenských tabu v šedesátých letech minulého století nastupuje silná generace vynikajících fotografů aktu. Tito

autoři nastavili laťku hodně vysoko a dá se říci, že je do dnešních dnů stále nepřekonaná. Fotografie Sama Haskinse nebo Helmuta Newtona znamenaly ve své době revoluci. Ukázaly fotografický akt tak, jak jej předtím diváci neznali. Fotografie přestala být sterilní akademickou hrou světla a stínů a začal z ní dýchat život. Akty se přenesly z ateliéru do exteriéru. Fotografovalo se všude od mořských pláží až po interiéry paláců a zámků. To vše zvláště u Sama Haskinse, s obrovskou dávkou výtvarné fantazie a vkusu. V tomto druhém období, a v tom je přínos výše uvedených pánů, vznikly fotografie, kde naprosto dominující je nápad, ať již výtvarný nebo významový. Fotografie vzbuzují asociace, mnohdy jsou velmi vtipné a nápadité. Často také v případě zvláště Helmuta Newtona útočí na nízké pudy. Autor balancuje na hraně mezi pornografií a aktem, ale vždy tuto hru skvěle zvládá. Prezentace takto fotografovaného aktu umožnila samozřejmě celkově tolerantní atmosféra ve společnosti a růst polygrafického průmyslu. Na scéně se objevila celá řada fotografických a módních časopisů, titulů „pro pány“, renomované firmy začaly vydávat nástěnné kalendáře. Na tyto impulsy reagovali samozřejmě i fotografové u nás. Vyrostla generace vynikajících autorů jako Taras Kuščynsky, Miloslav Stibor nebo Miroslav Bílek a do této věkové kategorie se musí zařadit i česká současná největší hvězda tohoto žánru Jan Saudek

III. Závěr:

Resumé.

Pro svoji ročníkovou práci jsem si vybrala dva umělce kteří jsou velice rozdílní, ale i přesto mají mnoho společného, pro českého umělce Jana Saudka a australskou fotografku Anne Geddes. Zvolila jsem tyto dvě osoby právě proto, že nikoho jejich díla nenechají chladným a je velice zajímavé jejich srovnání. Jan Saudek, člověk mnoha tváří, nejkontroverznější český fotograf a malíř, který se nejraději vyžívá ve focení aktů velice obézních žen a dříve se narodil roku 1935 v Praze. Jak sám stále říká, láska k fotoaparátu ho provázela již od útlého mládí. Lidé v České republice jsou co se týče Saudka rozděleni na dva tábory. Ti konzervativnější ho nenávidí pro jeho chování, postoje, ale hlavně tvorbu. Na fotografiích kyprých žen nevidí nic hezkého. Kontroverznější, svobodomyšlnější a hlavně mladší polovina české populace ho miluje právě proto, že si Saudek nikdy do ničeho nedal mluvit a že je tak strašně originální. Zajímavé je, že Američané, jinak vždy a ve všem velice konzervativní mají Jana Saudka rádi a ve Spojených Státech se konalo bezpočet Saudkových výstav a prodalo se tam bezpočet Saudkových děl.

Jan Saudek se stal umělcem už v mládí. Jeho nejznámější fotografie vznikla v roce 1966 s názvem „Život“. Má bratra Káju se kterým často spolupracuje

Jan Saudek je postavy menšího vzrůstu, má tmavě hnědé oči a na černo obarvené vlasy.

Studoval grafickou školu v Praze. Bydlí v malé vesničce nedaleko Prahy, kam si velice často zve některou ze svých přítelkyň a kde také vzniká většina z jeho fotografií. Protože nesnáší světlo, má ve svém bytě šero až ponuro. Svou řeč doprovází bohatou mimikou a rychlými pohyby. O sobě říká, že je lehce geniální. Chtěl by zpívat a malovat, ale bohužel ani jedno z toho neumí, říká on sám, ale podle mě spousta jeho maleb je velice povedených.

Jak sám říká, cítí se velice opuštěný, často nebere telefony, neotvírá dveře a dokonce ani nečte dopisy. Uctivě se chová k novinářům. Uctivě se chová jen k novinářům. Už mnoho let sní o tom, že udělá „velkou fotku“, kterou si budou kupovat miliony lidí. Před ženami v jeho věku dává přednost mnohem mladším partnerkám. Například nyní má devatenáctiletou přítelkyni.

Na svůj věk 65- ti let má dobrou fyzickou kondici, prý dokonce i přeplave svého pětadvacetiletého synovce. „Jsem unesen, když slyším Devátou, dodnes mi něco říká pohled na rodnou krajinu. Já bydlím na venkově a někdy narazím na takovou nebeskou mísu

nádhery, že nezbývá než pokleknout a políbit tu zem“, řekl v jednom z rozhovorů. Francouzským ministerstvem kultury byl vyznamenán Řádem rytíře umění a literatury. „Nejvíce se bojím zapomenutí, že po mé smrti nebudou mé fotografie nic říkat. Některé vydržely už pětadvacet let, ale až sedmdesát let je prý doba, která dílo prověří.

Jan Saudek je velice zajímavá osobnost. Žije sám, stěny bytu má oblepeny tapetou, která má vyvolat dojem popraskané zdi. Na jednu stranu miluje své děti, na druhou stranu je nenávidí. Peníze pro něj nejsou důležité, mohl by bydlet ve velké luxusní vile, ale bydlí v malém rodinném domku na venkově.

Anne Geddes se narodila v Queenslandu v Austrálii a je známá od roku 1998, kdy vyšel její článek v The New York Times. Anne Geddes je jedničkou ve světě co se týče fotografií miminek v kýčovitém prostředí. Podle mého názoru jsou její fotografie velice povedené. Zná ji na světě asi každý a její fotky zdobí nejen dětský pokojíček.

Zdroje:

www.cowparade.er.cz

www.saudek.com

www.annedgeddes.com